

Lengemesék – Tavasz a Nádtengeren © Berg Judit 2012
www.bergjudit.hu
Illusztrációk © Timkó Bíbor 2012
www.bibor.org

Szerkesztette: Szekeres Nikoletta

Borítóterv: Timkó Bíbor és Czeizel Balázs
Könyvterv: Czeizel Balázs

ISBN 978-963-341-027-1
ISSN 17855667

 SanomaMedia

Megjelent a Sanoma Media Budapest Zrt. gondozásában
1037 Budapest, Montevideo u. 9., tel.: 437-1100
Felelős kiadó: Szabó György vezérigazgató
Könyvkiadási vezetőszerkesztő: Szemere Gabriella

NYOMDA- ÉS PAPÍRIPARI SZÖVETSÉG

Nyomdai kivitelezés: Reálszisztéma Dabasi Nyomda Zrt., 2012
Felelős vezető: Vágó Magdolna
Tördelés: abc

A könyvet megrendelheti
a www.pole.hu online könyvruházban

Berg Judit

Lengemesék

Tavasz a Nádtengeren

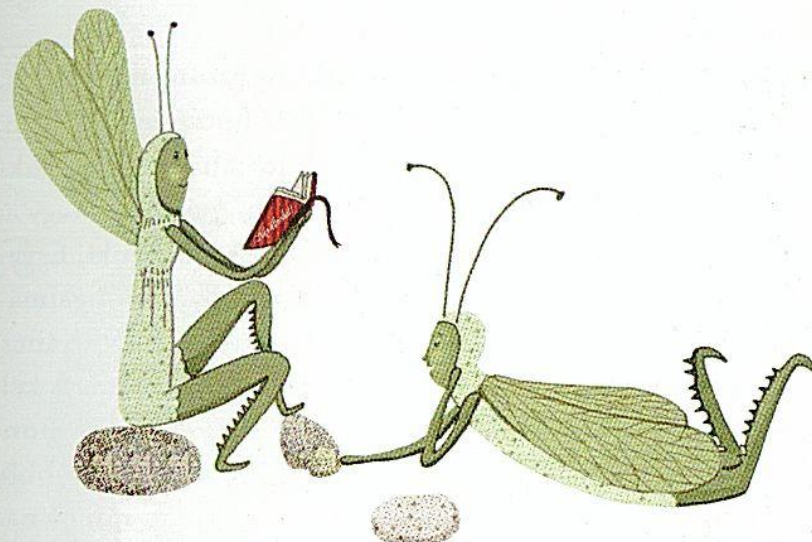

Timkó Bíbor illusztrációival

nők lapja
m a h e l y

Mesék a Nádtengerből

Messze-messze, a Sustorgó erdő mélyén, a Locsogó-tó partján hullámszik a végtelen Nádtenger. Tavasszal olyan vidám zöld leveleket növeszt, hogy akár rétnak is beillene. Nyáron a nádszálak tetején barna hajkorona nő, távolról nézve úgy barnállik a sok buga, mint a frissen szántott föld. Őszre a nádas megsárgul. Télen, mikor a tó befagy, a nádvágók levágják az elszáradt szájakat, és a nádtengerből hírmondó sem marad. De tavasszal a Locsogó-tó partján újra megjelennek a vidám zöld hajtások, és a Nádtenger új életre kel.

A Nádtenger hullámai között minden tavasszal megkezdődik a munka. A vízi madarak a sűrű nád tövében építik otthonukat, ahol kikölthetik a fiókákat, a nádírigók a karcsú nádszálak

derekára fonják fészüket. Téli álmuk végeztével a békák is előbújnak az iszapból, és hangos kuruttyolással köszöntik a jó időt. Vízisiklók, gőtéik siklanak a nádtövek között a vízben, rovarok ezrei próbálgatják friss szárnyaikat. De a legvidámabbak mégis a Nádtenger őrei, a lengék.

Hogy róluk eddig még nem hallottál? Az bizony nem csoda. A nádas összes többi lakójáról készült már festmény, fénykép, tudományos leírás, mindannyian megtalálhatók a lexikonokban és múzeumokban, utánuk nézhetsz könyvtárakban vagy az interneten, a lengéket azonban nem látta még soha senki. Egyedül a Nádtenger lakói tudják, hogy a lengék a nádas nyugalmanak őrzői, az itt élő állatok védelmezői. A tudósok és kíváncsi megfigyelők elől azonban gondosan elrejtőznek. Nem is kell bujkálniuk, elég mozdulatlanul ücsörögniük egy nádszálon, hogy észrevétlenek maradjanak. A lengék teste alig nagyobb, mint a pitypang bóbítája, a bőrük éppen olyan zöld, mint a nádas, hajuk pedig kócos barnán lobog a szélben. Vagyis csak a felnőtték haja barna. A csemeték fején vidám zöld hajtások ágaskodnak.

A lengegyerekeket éppen ezért senki sem nevezi zöldfülűnek, hiszen minden lengének zöld a füle. Zöldhajúnak szokták hívni őket legfeljebb, amikor éppen arról esik szó, mit nem szabad csinálniuk. Mert a lengék sok mindentől óvják az ifjoncokat. Egyedül nem evezhetnek, nem ülhetnek békahátra, nem kaphatnak fegyvert, és ami a legrosszabb, nem repkedhetnek a nádirigók hátán. Nem csoda, hogy minden lengegyerek szívrepesve várja a napot, mikor zöld haja végre barnulni kezd.

1. Viharsárkány

Fütyös Vilko, a csillogó szemű, zabolátlan lengefiú izgatottan figyelt. Jobb kezében fából faragott kulcsot szorongatott, bal kezével zöld hajfürtjeit csavargatta, miközben tekintete a láthatárt kémlelte. Vihar készülődött. Az ég már elsötétült, vad szél süvített a tó felett, és hatalmas erejével szinte ráfektette a nádszálakat a vízre. A nádas lakói rég biztonságos helyre húzódtak már. Volt, aki a vízbe merült, mások az iszapba ásták be magukat, a madarak a nádtövek között kerestek menedéket. Még a Nádtenger védői is visszavonultak őrhelyükre, Lengevárba.

A vihar elmúltáig az őrszolgálat is szünetel, ilyenkor a lengék is csak a várból ki-kilesve tartják szemmel a vidéket.

Fütyös Vilkó elégedetten pörgette ujjai között a fakulcsot. Hetek óta a kegyetlen szélre és a fekete felhőkre várt, hogy a nádas megrettent lakói behúzódjanak rejtekhelyeikre, és kis időre néptelenné váljon a környék. Most végre kipróbálhatja a vihar-sárkányt, amit üres óráiban, a lengék kíváncsi tekintete elől gondosan elrejtve épített! Csak két barátja, Mocsári Miki és Gyékényes Geri tudott a munkáról. Most is ott ácsorogtak Vilkó mellett, de cseppet sem tűntek jókedvűnek.

– Azt mondom, Vilkó, nem vagy normális, ha ilyen szélben felszállsz – mondta Mocsári Miki.

– A vihar-sárkánnyal csak viharban érdemes repkedni – nevetett Vilkó.

– Jobban tennéd, ha te is elrejtőznél. Ítéletidő készül! – figyelmeztette Geri.

– Azt már nem! – csattant fel Vilkó. – Felszálllok!

– Csak nehogy elszállj! – aggódott Miki. – Hamarosan bebar-nul a hajunk, és a Buzogányünnepen őrzővé avatnak minket. Onnantól kezdve akármennyit repülhetünk. Addig már igazán kibírhatsz!

– Nem bírom ki! – dobbantott Vilkó. – Különben is, hon-nan tudjam, hogy bebar-nul addig a hajam? Pont olyan zöld, mint tavaly ilyenkor.

Miki és Geri összenézett. Mindketten tudták, Vilkóval nem érdemes vitatkozni. Régi hagyomány a lengéknél, hogy a Bu-zogányünnepen őrzővé avatják a barna hajú ifjoncokat, akik nemcsak buzogányt, de saját nádirigót is kapnak, hogy aztán madárszárnyon járassák a Nádtenger környékét. A zöldhajú-

aknak azonban tilos a repülés, a kicsik csak saját lábukon közlekedhetnek. Ők viszik a híreket a Nádtengeren, nádlevélről nádlevélre szökkenve száguldoznak a nádasban.

Vilkó olyan régóta vágyott már a repülésre, hogy eltökélte, nem várja meg, amíg bebarnul a haja. Nála ötletesebb lengefiú nem élt a Nádtengerben. Hetekig gondolkozott, tervezgetett, majd madártollakból, levelekből, sásból és bambuszból elkészítette a viharsárkányt. Dióhéjból bukósisakot is csinált magának, és már csak a vihart várta, amikor a lengeőrök elrejtőznek, és ő végre kedvére repkedhet.

– És ha beléd csap a villám? – kérdezte Geri.

– Tavasszal nem szokott villámlani – legyintett fölényesen Vilkó. – De ha mégis, akkor leszálok. Villámhárítóm tényleg nincs.

Közben eleredt az eső, és egy újabb szellőkés kis híján elsodorta a három fiút.

– Menedékbe! – ordított Mocsári Miki.

– Menjetek csak! – kacagott Vilkó, és becsatolta a bukósisakját.

Miki és Geri jó utat kiáltott még, aztán gyorsan elrohant. Legfőbb ideje volt, hogy elrejtőzzenek a vihar elől Lengevárban, a lengék nádból font erődítményében. A nádszálakon függeszkedő rejtekhely vadul himbálódzott a szélben, mégis biztonságosabb és erősebb volt, mint az öreg fák odva. Az idősebb, tapasztalt lengék a legzordabb időben is olyan nyugodtan ücsörögtek őrhelyükön, mint a matrózok a hullámok hátán himbálódzó hajó fedélzetén. Az ifjoncok hangosan kacagtak, mikor egy-egy szellőkés különösen nagyot lendített az erődítményen. A lengebabák pedig éppen az ilyen viharos időben aludták legédesebb álmukat.

Miközben a lengék a biztonságos Lengevárban várták a vihar elmúltát, Vilkó csillogó szemmel szélirányba állította a viharsárkányt, bekötötte magát, elfordította a fakulcsot, és elrugaszkodott. A rafinált szerkezet azonnal a magasba emelkedett. Egy szélroham magával ragadta és megpörgette, de Vilkó csak meghúzott egy zsinórt, befeszített egy kart, és máris ura volt a masinának. Élete nagy álma vált valóra végre: szabadon uralta az eget!

A Lengevárban meghúzódó őrszolgálat persze semmit sem vett észre. Távolról úgy tűnt, mintha egy zöld falevelet sodorna a szél, csak hogy ez a pimasz falevél fittyet hány a viharra, és a széllal szemben kanyargott. Néha elkapta egy légörvény, magasba emelte, egy darabig magával cipelte, de a szemtelen leveleke újra meg újra kisiklott a vihar szorításából. Hirtelen villám cikázott keresztül az égen. Bármennyire is élvezte Vilkó a száguldást, azonnal úgy döntött, hogy leszáll. Ám mire épp ereszkedni kezdett, a száguldó szél leszakított a part menti fűzfáról egy függőcinege-fészket, és egyenesen nekisodorta a viharsárkánynak.

A masina hatalmas nyekkenéssel kettétört, bátor pilótája pedig pontosan a Nádtengerbe zuhant. A nádszálak tompították a becsapódás erejét, Vilkó mégis alaposan megütötte magát. Hogy a baj még nagyobb legyen, az egyik lengeőr észrevette, és máris ketten rohantak a segítségére. Vilkó az utolsó pillanatban egy nádlevélre akasztotta bukósisakját, nehogy megmentői meglássák, aztán megadóan túrte, hogy a két harcos berángassa a rejtekhelyre. Mocsári Miki és Gyékényes Geri elsőként rohant hozzá.

– Nem esett bajod? – kérdezte suttogva Miki.

– Megdöntöttem a szaltózás rekordját! – vonogatta sajtó vállát Vilkó. – Tizenkét pörgés nyaktörés nélkül. Világszám!

– Inkább világgraszoló butaság – fintorgott Geri, de közben boldogan vigyorgott a barátjára. Milyen jó, hogy megúsztá az örült kalandot!

Szerencsére senkinek sem tűnt fel, hogy Vilkó egyenesen az égből pottyant a nádlevelek közé. Az örök jól tudták, hogy a kalandvagyó lengefiú időnként áthágja a szabályokat, így most is azt hitték, hogy csak a kelleténél később akart behúzódni Lengevárba, ezért esett áldozatául a szélnek. Persze így is nagy fejmosást kapott. Rence Ervin, az őrszolgálat vezetője nagyon mérges volt.

– Oktondi zöldhajú! Nem tudod, hogy a vihar mennyire veszélyes? – kiabálta.

– Nem is veszélyes – gondolta magában Vilkó. – A viharsárkánnyal meg tudom lovgolni!

De persze hangosan nem szólt semmit. Rence Ervin kijelentette, hogy ezentúl rajta tartja a szemét. Vilkó, miközben engedelmesen bólogatott, már rég azon tűnődött, hogyan fogja majd összeszedni a viharsárkány szétszóródott darabjait, hogy minél hamarabb újjáépítse a tönkrement masinát. Mikor a felnőttek végre odébbálltak, Miki és Geri Vilkó mellé telepedett.

– Szerencséd volt, hogy megúsztad – súgta Miki.

– Ugye soha többet nem csinálsz ekkora butaságot? – kérdezte Geri.

– Nem hát – vágta rá Vilkó. – Legközelebb akkor szállok csak fel, ha villámhárítót és légsákot is szereltem a sárkányra!

2. Felderítés

A lengeörök legfőbb feladata időben észrevenni és elhárítani a Nádtengert fenyegető veszedelmet. Füttyös Vilkónak régi álma volt, hogy gyalogos hírvivőből végre őrzővé váljon, és fegyveresen, rigóháton teljesítsen őrszolgálatot. A lengegyerekek pici koruktól kezdve az örök buzogányát és iját irigyelték, de Vilkót sokkal jobban izgatta a nádirigóháton repkedés és az állandó készenléti állapot. Az örök képesek voltak észrevétlenül mozogni levegőben és vízben, éberségük sohasem csökkent, hiszen hol az időjárás, hol a váratlanul érkező ragadozók, vagy a véletlenül arra tévedt emberek ellen kellett megvédeni a Nádtengert. A legnagyobb gondot azonban a tó túlszárnyán élő harácsok okozták.

A harácsok méretre nem sokban különböztek a lengéktől, de ez volt a két nép között az egyedüli hasonlóság. A lengék derűs tekintettel szemlélték a világot, nesztelenül, fűgén mozogtak, és szinte teljesen beleolvadtak a Nádtenger zöldjébe. A harácsok szuszogva, fűjtatva csörtettek, nagy hangon ordibáltak, és arcukat gyakran barázdálták haragos ráncok. Ha csónakba ültek Harácstanya kikötőjében, pont úgy festettek, mintha egy láda nagyszemű eper himbálózna a vízen.

A karcsú termetű, zöldbőrű lengék és a vörös képű, testes harácsok ősidők óta ellenségek voltak. A harácsok tóparti városkája egyre terjeszkedett, az építéshez pedig építőanyagra, munkaeszközökre és legfőképp új területekre volt szükség. A harácsok úgy vélték, hogy a Locsogó-tó és környéke mind az ő birodalmuk, a Nádtenger és lakói csupán betolakodók. Ezért aztán gyakran kiruccantak a nádasba, hogy kifosszák a vízi madarak fészket, nádat vágjanak az építkezésekhez, vagy éppen megrongálják Lengevár sásból szőtt falait.

Persze a lengéket sem kellett féltetni. Nádirigóháton cirkáltak a Nádtenger felett, időről időre végigsuhantak a tó partján, hogy föntről ellenőrizték Harácstanya építését. A vörös harácsok képe ilyenkor még jobban elvörösödött, öklüket rázták a betolakodók felé, és kavicsvető harci gépeikkel sortüzet zúdítottak a levegőbe. A lengék megsarkantyúzták rigóikat, és kacagva szálltak vissza a Nádtengerbe.

Esténként a Lengevárban a harácsok és lengék régi csatáiról, a híres-neves lilomháborúról és a harácsok cselszövéseiről szólt az esti mese. A lengecsemeték tátott szájjal hallgatták a régmúlt idők eseményeit, és csillogó szemmel ábrándoztak arról, hogy egyszer ők is az őrzők közé tartoznak majd. Harácstanyára félelemmel vegyes kíváncsisággal gondoltak, elalvás előtt a takaró alatt összesűgva, borzongva tervezgették, milyen lesz először megpillantani az ellenség városát.

Fütyös Vilkó titokban rég elhatározta már, hogy egy óvatlan pillanatban magasba emelkedik a viharsárákánnyal, és felderíti Harácstanya légtérét, de tudta, hogy ezzel megszegné a lengék legfőbb törvényeit. Ha kiderülne, hogy egy zöldhajú ifjanc egyedül merészkedett a veszélyes övezetbe, világgraszoló büntetést

kapna, sőt talán még száműznék is Lengevárból. De Vilkó kíváncsisága mindennél erősebb volt. Nem tudta kivárni, hogy felnőtte avassák, ő hamarabb szerette volna látni Harácstanyát. Elhatározta, hogy akármi történjen is, ő mindenképpen útra kel. Az időközben megjavított viharsárkány azonban túl kockázatos jármű lett volna. Az elszánt fiú úgy vélte, hogy ha csónakon vág neki az útnak, az a lengék szemében kisebb bűn, mintha levegőben utazna. Ráadásul egy ügyesen álcázott csónakot talán az éles szemű örök sem vesznek észre olyan könnyen.

Kéregből kis hajót készített magának, evezőket is faragott hozzá, végül tavirózsalevélből fedelet borított rá. A magasból nézve úgy tűnt, mintha egy fadarab szorult volna a kerek, zöld levél alá. A tavirózsalevél takarásában persze nem volt könnyű evezni, de Vilkó nem törődött a nehézségekkel. Az evezőknek mindkét oldalon kis lyukat vágott, szemmagasságban pedig több kémlelőnyílást is hasított a levélen, hogy mindenfelé ki tudjon lesni. Végül útnak indult.

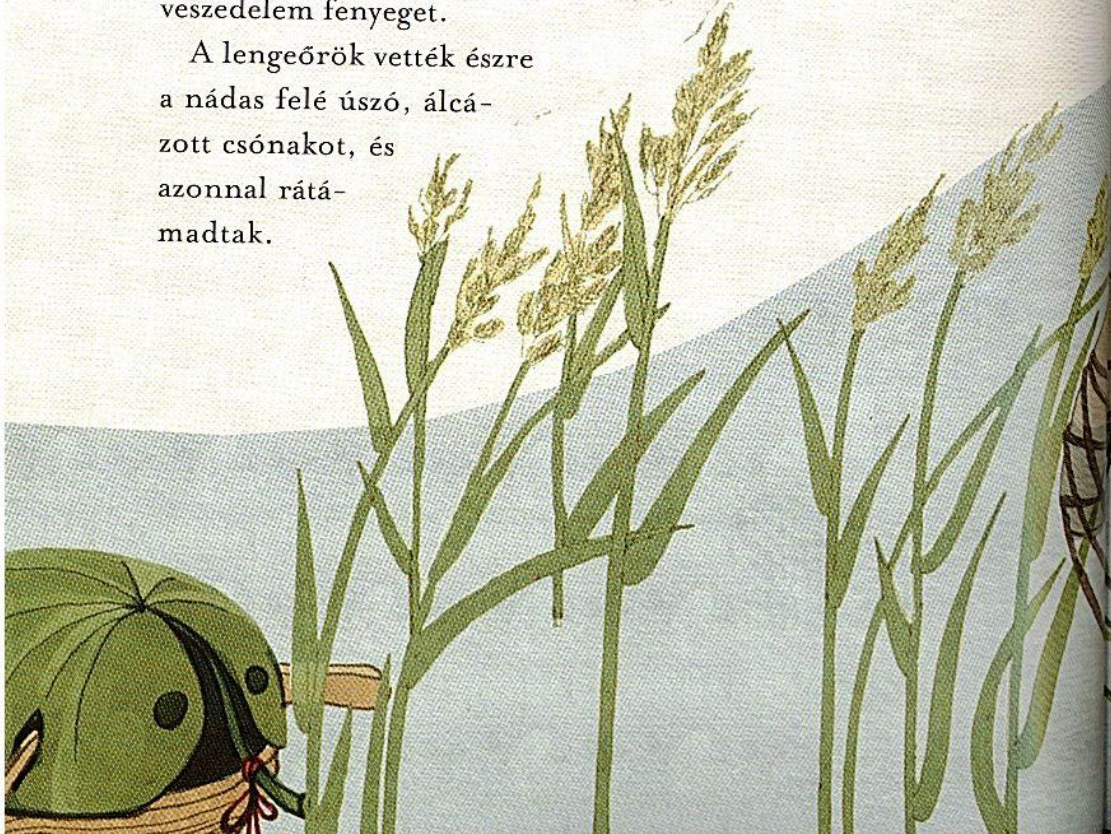
Sokáig evezett türelmesen, mire elért a Locsogó tó túlsó partjára, Harácstanya közelébe. Egy zsombékon kikötött, majd alaposan körülnézett. Rejtekhelyéről jól látszottak a harácsok épületei. Kusza, düledező tákolmányok szegélyezték a partot, a harácsok szemmel láthatóan nem voltak túlságosan jó építőmesterek. Harácstanya ronda, barátságtalan városnak látszott, de egyáltalán nem tűnt olyan veszélyesnek, mint az örök esti meséiben. A vízparton most is javában folyt a munka. Az iz-zadtan fűjtató harácsok kőből és fűzfavesszőből gátszerű falakat próbáltak kialakítani a vízben.

– Mire készülnek vajon? – tünődött Vilkó. – Olyan, mintha kis medencéket vagy vízi ketreceket építenének.

Akárhogy is nézte, nem tudott rájönni, mi célból buzgókodnak a harácsok térdig a vízben állva. Közelebb nem merészkedhetett, mert az ellenség őrszemei egész biztosan észrevették volna, ilyen távolságból azonban képtelenség volt rájönni, mi folyik az építkezésen. Vilkó egy darabig még leskelődött, végül úgy döntött, hogy nem érdemes tovább kockáztatnia a lelepleződést. Jobban teszi, ha visszaevez a Nádtengerbe, nehogy a lengeőröknek szemet szűrjön a távolléte.

Tempósan, gyorsan lapátolta a vizet, kis csónakja nesztelenül suhant a tavon. Már majdnem elérte a nádas oltalmazó sűrűjét, mikor riadó harsant a feje felett, és a magasból lecsapott rá egy madár. Vilkó először azt hitte, hogy a rétihéja szemelte ki zsákmányának, ezért magasba lendítette evezőjét, hogy megvédje magát a ragadozó éles csőrétől. De a következő pillanatban kiderült, hogy a héjánál sokkal nagyobb veszedelem fenyeget.

A lengeőrök vették észre a nádas felé úszó, álcázott csónakot, és azonnal rátámadtak.

Azt hitték, a harácsok katonái rejtőznek a tavorózsa-levél alatt, ezért rögtön riadót fújtak. Rence Ervin, az őrség vezetője kis híján gutaütést kapott mérgében, mikor a gyors támadás végeztével nem a vörös bőrű ellenséget, hanem a zöldhajú, dacos tekintetű Füttyös Vilkót vezették elé.

– Már megint te vagy az! Megszegtéd a törvényt! – harsogott Rence. – Te nem tudod, hogy az ifjancok nem hajózhatnak?

Amíg zöld a hajad, nincs se repkedés, se vízre szállás, se fegyverhasználat!

– A harácsok vízi ketreceket építenek – felelte Vilkó bátran.

– Nekem te ne mondd meg, mit művelnek azok odaát! – hörgött Rence Ervin. – Hidd el, nélküled is kiválóan kifigyeljük őket! Tudunk minden lépésükről.

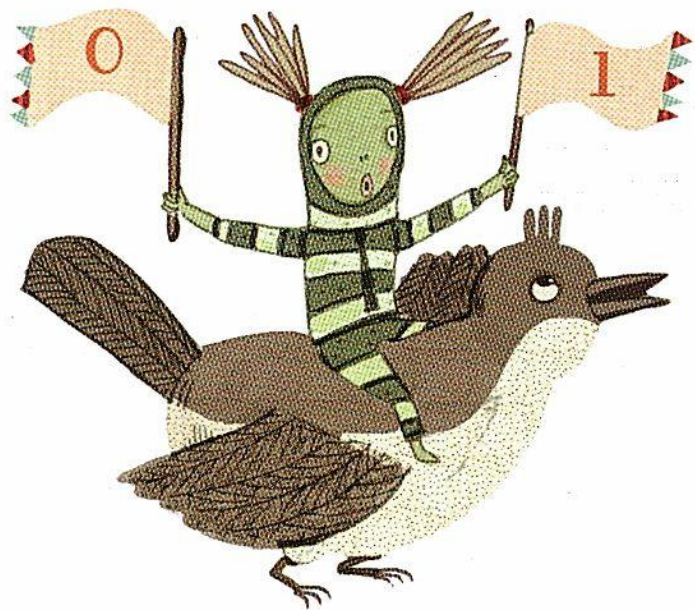
Vilkó lehajtott fejjel álldogált. Sejtette, hogy ezt a kalandot nem ússza meg büntetés nélkül. Szerencsére Rence Ervin nem jött rá, hogy a tavorózsalevél takarásában egészen a túlsó partig merészkedett. Az őrparancsnok egy darabig morgott még, végül ítéletet hirdetett.

– Amiért megszegted a lengék alapszabályát, és egyedül kieveztél a nyílt vízre, nem vehetsz részt a holnapi békaderbin.

– De hiszen holnap lesz Perje Csongor és Rana Roni nagy küzdelme! Azt mindenképpen látnom kell! – rémült meg Vilkó, aki izgatottan várta már a derbit. A lengék és kecskebékák legnagyobb versenye hetek óta lázban tartotta a Nádtenger lakóit.

– Márpedig nem fogod látni a viadalt. Így talán megtanulod, hogy minden ifjoncnak be kell tartani a szabályokat! – mondta keményen Rence Ervin, azzal sarkon fordult, és faképnél hagyta Vilkót. A büszke lengefiú összeszorított szájjal nézett utána, aztán csendesen hazaballagott. Egyáltalán nem volt már biztos benne, hogy megérte a kaland.

3. Békaderbi

A lengék a Nádtenger legkiválóbb sportolói. Nemcsak hajlékonyak, fürgék és szélesebesek, de remek rigólovasok, kiváló buzogányvetők és ijászok is. Sőt, a vízben élő siklók, gőtéek, halak és ikrák védelmében gyakran víz alá is kell merülniük, így a legtöbben remek búvárok, de a legnehezebb kihívást csak a legkiválóbb lengék képesek teljesíteni. Alig akad lenge, akinek elég ruganyos a teste és elég acélosak az izmai ahhoz, hogy egy veszettül ugráló kecskebéka hátán hosszú ideig megmaradjon.

Pedig Lengevár lakóinak kedvenc mulatsága a békaugratás. Régi vetélkedés zajlik a Nádtenger gyorsmozgású őrei és a ná-

das nagyhangú kecskebékái között. Amikor semmilyen irányból sem fenyegeti veszély a nádast, összegyűlnek a legkiválóbb békák és legkeményebb lengeőrök, hogy összemérjék a tudásukat. A békaderbin a lengevitézek feladata két percen keresztül fennmaradni a kecskebékák hátán, akik erejüket megfeszítve ugrálnak, szaltóznak, forognak és rángatóznak, hogy mielőbb levessék magukról a hátukon csimpaszkodó lengéket.

Mindkét népnek megvannak a legkiválóbb versenyzői: az acélos lábizmú Rana Roni a kecskebékák büszkesége, eddig még senkinek sem sikerült egy percnél tovább megülni őt. Egyedül Perje Csongor, a legdaliásabb lenge lehet igazi ellenfele. Csongor eddig minden kecskebékát meglovagolt, olyan biztosan tapad az ugráló, szaltózó békahátra, mintha kényelmes fotelban ülne. Nem csoda, hogy Rana Roni és Perje Csongor összecsapása volt a soron következő békaderbi legfőbb szenzációja, a nagy esemény, amiről hetek óta beszéltek, és amire fogadásokat kötöttek szerte a Nádtengerben.

A Locsogó-tó közepén kis sziget nyújtózik, ennek egyik partján tartották a derbit. Az évek során összegyűlt uszadékfából a békák és a lengék közös erővel lelátókat építettek, ahonnan mindkét nép kedvére szurkolhatott a versenyzőknek. A békák főként a tavirózsák levelein ücsörögtek, de néhányan a stadion magaslati helyeit foglalták el. A tömött sorok között árusok kínálgatták a pattogatott békalencsét, a szárított vizitököt és a mentaszörpöt.

Fütyös Vilko két barátjával, Mocsári Mikivel és Gyékényes Gerivel álldogált a stadion előtt. Az örök parancsot kaptak Rence Ervintől, hogy Vilkót ne engedjék be a viadalra. A három fiú többször is körüljárta már az épületet, hátha találnak

egy őrizetlenül hagyott bejáratot, egy omladozó, de használható járatot, ami átvezet a falak alatt, de nem jártak szerencsével. Vilkó azt is fontolgatta, hogy esetleg álruhát ölt, és úgy próbál besurranni, de végül elvetette az ötletet. Hiszen a lengék mindannyian ismerik egymást, így pillanatok alatt lelepleződhetett volna. Kénytelen-kelletlen beletörődött hát, hogy nem fogja látni a derbit.

Barátai megígérték, hogy a kezdés pillanatáig kint maradnak vele a kapuban, utólag pedig részletesen beszámolnak a küzdelemről. De a verseny kezdetéig még tíz perc volt hátra, így a fiúk

a kapuban állva békalencsét ropogtattak, és a verseny esélyeit latolgatták. Miki váltig állította, hogy a küzdelmet csakis Rana Roni nyerheti, mert mostanra a triplaszaltót is megtanulta, azt pedig élő lenge nem bírja ki a hátán ülve. Geri dühösen hadonászva magyarázta, hogy Perje Csongor acélos izmai úgy ráfonódnak majd Rana Roni testére, hogy ha tízes szaltót ugrana, akkor sem volna esélye Csongorral szemben.

Vilkó a vállát vonogatta. Ő legszívesebben helyet cserélt volna Perje Csongorral, és maga szállt volna harcba a győztesnek járó serlegért. De a lengék nagyon óvják az ifjoncokat. Akinek még zöld a haja, nemcsak nádirigóháton nem repülhet, és hajóban nem utazhat egyedül, de a derbin is csak nézőként vehet részt. Pedig hány zöldhajú lengegyerek ábrándozott arról, hogy egyszer majd ünnepelt derbibajnok lesz!

Miközben Miki és Geri tovább vitatkozott, Vilkó észrevette, hogy az oldalsó kapun Rence Ervin és a lenge örök is bevonulnak a stadionba. Úgy látszik, a várva várt mérkőzés miatt a lengék nem hagytak hátra öröket a Nádtengeren. Védtelenül maradtak a vadkacsafészkek, a tündérrózs-ültetvények és az ebihal-nevelde is. Azonnal eszébe villant, hogy a harácsok számára ez a legkiválóbb alkalom

egy esetleges támadásra. Még csak ügyes kémek sem kellett hozzá, hogy tudjanak az eseményről: hetek óta az egész Nád-tenger a mai békaderbiről susogott.

Vilkó elhatározta, hogy amíg a többiek a stadionban szurkolnak, ő maga teljesít majd őrszolgálatot a Nádtengeren. A vi-harsárkányt ugyan nem tudja elővenni, mert egyáltalán nem fúj a szél, de amíg tart odabenn a küzdelem, ő kétszer körbe-futja a nádist, és minden fontos helyet végigjár. Jó mulatást kívánt a barátainak, és már indult is. Először a rigófészkeket és a vadkacsák tanyáját ellenőrizte, aztán továbbszaladt a békalencse-ültetvényhez. Az kéne még csak, hogy esetleg kifosszák a harácsok! A pattogatott békalencse minden lengegyerek kedvenc csemegéje volt. A Gyékényes-zugban ellenőrizte, hogy szépen fejlődnek-e a buzogányok, majd megállapította, hogy a szita-kötők kedvenc napozóhelyén teljes a nyugalom. Végül továbbfutott az ebihal-neveldéhez.

Ő volt a leggyorsabb nádfutó, így néhány perc alatt keresztül-cikázott a nádszálak között, nádlevélről nádlevélre lendült, végül nagy lihegve megérkezett a hínárbölcsődébe, ahol az ebihalak nevelkednek. Elég volt egyetlen pillantást vetnie a telepre, hogy tudja, az örök távollétében baj történt, mert a sűrű hínárból font falat átszakították, és az ebihalak eltűntek. Ez csakis a harácsok műve lehet! Azonnal riasztani kell a lengéket és a békákat, a derbit fel kell függeszteni, hogy mielőbb az elrabolt ebihalak nyomába eredjenek.

Visszafelé jó néhány percig tartott az út. Vilkó úgy száguldott, mintha az élete múlna rajta, akkorákat dobbantott a nádlevelek tövén, hogy több levéllyit is átugrott egy lendülettel. A stadion előtt nem kellett attól tartania, hogy elzavarják, hiszen

amint az első viadal elkezdődött, a kapuőrök is mind bevonultak a nézőtérre. Vilkó éppen Rana Roni és Perje Csongor összecsapásának végére érkezett. A nézőtér tombolt, a küzdelem ugyanis döntetlenül végződött, a két bajnok úgy kifáradt harc közben, hogy az utolsó másodpercben Csongor lefordult Rana Roni hátáról. Azonban Rana Roni sem tudta megtenni a győzelemhez szükséges utolsó ugrást, mert elnyúlt Csongor mellett a földön. A kecskebékák és lengék üvöltve buzdították kedvenceiket.

Vilkó átszáguldott a biztonsági örök falán, kiperdült a nézőtér közepére, és hatalmasat füttyentett. Ekkora szemtelenség hallatán a nézők egy másodpercre elnémultak. Rence Ervin fenyegető tekintettel felemelkedett, de mielőtt megszólalhatott volna, felharsant Vilkó kiáltása:

– Elrabolták az ebihalakat!

A pillanatnyi döbbszent csendet hatalmas üvöltés követte, aztán a felbőszült lengék és kecskebékák közösen indultak az ebihal-nevelde irányába, hogy megnézzék, miért kiabált Vilkó, és ha valóban rablás történt, az elkövetők nyomába eredjenek.

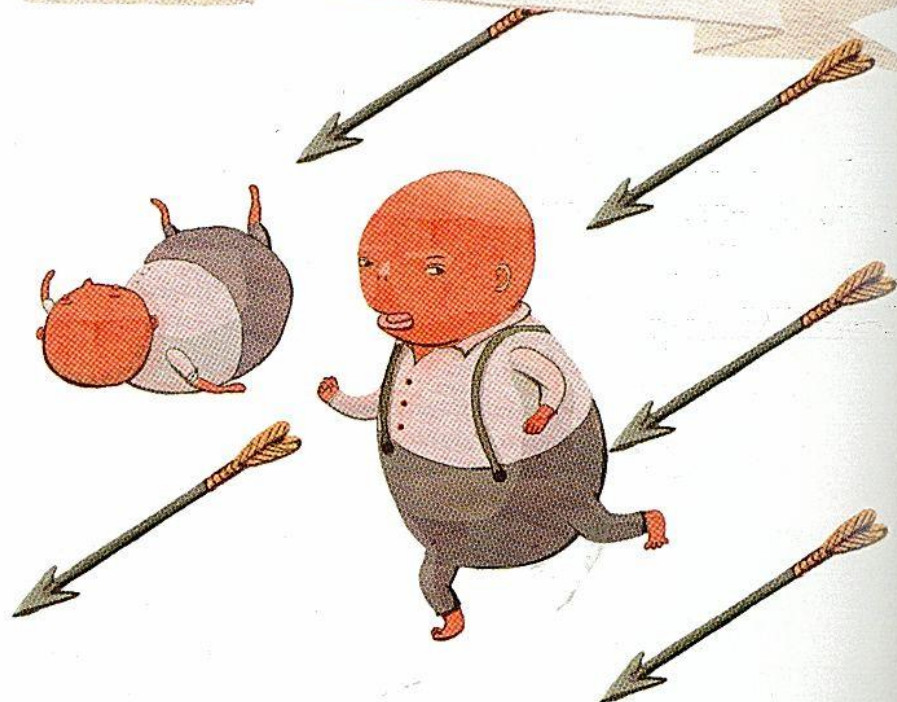
Itt jártak a harácsok! Elrabolták az ebihalakat!

RANA RONI

PERJE CSONGOR

4. Ebihalak

Mikor kiderült, hogy az ebihal-neveldét kifosztották, a lengék és kecskebékák első útja a hínároshoz vezetett. A kusza növényekből font víz alatti kerítés olyan erősen ráfonódott a nádszálakra, hogy az odabent úszkáló ebihalak teljes biztonságban nevelkedhettek. A hínárerődítményt csakis szántszándékkal és komoly erőfeszítések árán lehetett megrongálni. A kecskebékák azonnal a víz alá merültek, hogy felmérjék a kárt. Rémülten tapasztalták, hogy a hínárkerítés oldalán hatalmas lyuk tátong, a nagy gonddal nevelt ebihalaknak pedig nyoma veszett. Kétség sem fért hozzá, hogy a rombolás szándékosan történt,

azért hogy az ebihalakat a lyukon keresztül csalogassák ki a biztonságos területről. A kecskebékák felháborodott brekegéssel számoltak be a látottakról Rence Ervin csapatának.

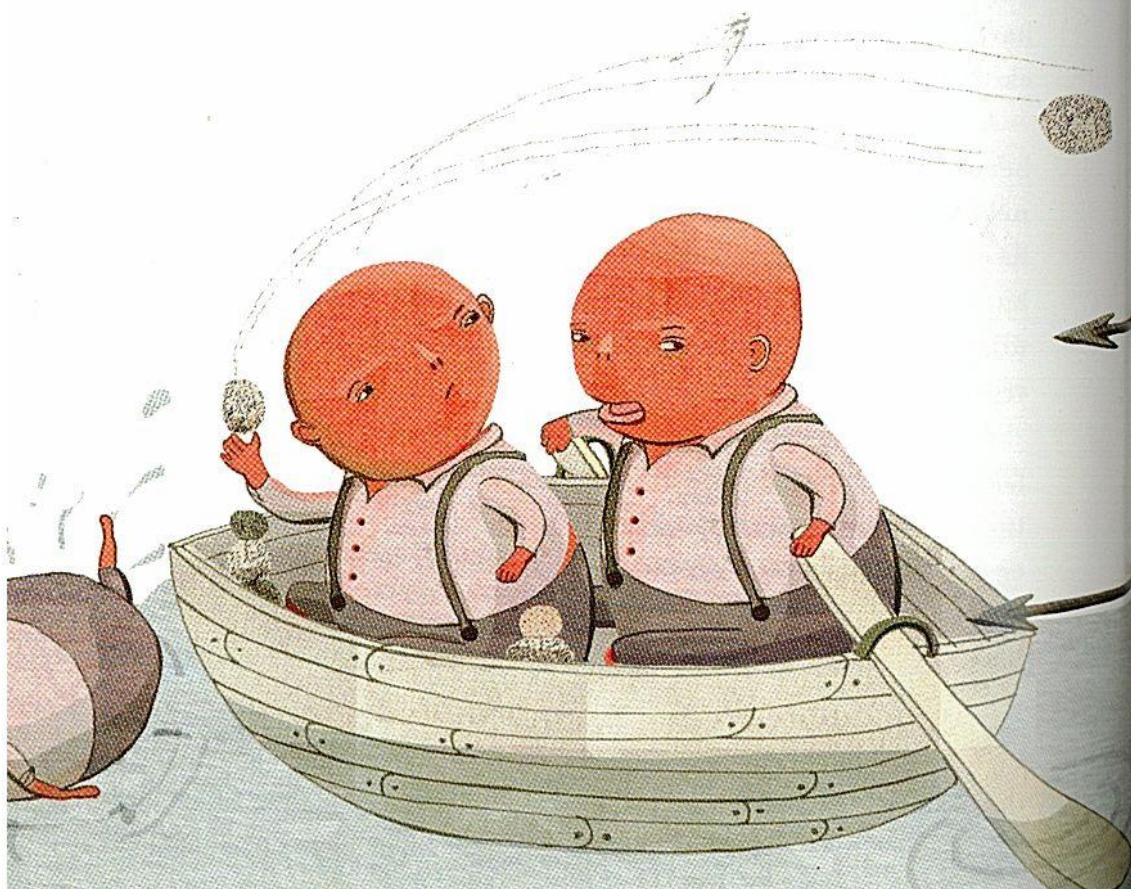
Az őrparancsnok és társai harsány füttyszóval szólították magukhoz idomított nádirigóikat, hátukra pattantak, és az első őrjárat már el is repült, hogy felderítse a tó környékét. A fűrge nádirigók hátán hamarosan sikerült is a bűnösök nyomára bukkanniuk. Vilkó jól sejtette, valóban a harácsok egy csapata fosztotta ki az ebihal-bölcsödét. Mivel a lengefiú időben észrevette a rablást, a harácsoknak még nem sikerült visszatérniük a túlpartra. A tó közepén eveztek éppen, és meglehetősen lassan haladtak, mivel az ebihalakat maguk mögött vontatták egy hálóban. A lengeőrök előkészítették nádbuzogányaikat, kákalándzsáikat, megsarkantyúzták a rigókat, majd harci alakzatba rendeződve lecsaptak a rablókra. A kecskebékák eközben a víz alatt indultak kicsinyeik megmentésére.

A harácsok hamar felmérték, mekkora túlerővel állnak szemben, ezért gyorsan eleresztették zsákmányukat, és fejvesztett menekülésbe kezdtek. De Rence Ervin nem hagyta annyiban, néhány lengével a nyomukba eredt, és egészen a túlsó partig hajszolta őket. Nyílzáport zúdítottak a rablókra, buzogányaikkal ütlegettek, lándzsáikkal csépeltek az ellenséget, hogy örökre elvegyék a kedvüket a fosztogatástól.

Míg a mentőakció tartott, a lengegyerekek körbeszáguldotak a Nádtengeren, hogy hírt vigyenek a harácsok okozta pusztításról. A nádas lakói a kifosztott bölcsödéhez sereglettek, és együtt várták a kicsinyek kiszabadításáról érkező híreket. Szerencsére nem tartott sokáig a feszült várakozás. A kecskebékák hamar megtalálták a hálóba zárt ebihalakat, akiket az eszüket

vesztve menekülő harácsok magukra hagytak, és boldog kurtytolás közepette hazaterelték őket. Az ebihalak érkezését hatalmas üdvívalgás fogadta. Mikor a kicsik mind visszaúsztak a biztonságos hínármedencébe, a kecskebékák legügyesebbjei nekiláttak, hogy helyreállítsák a megrongált falakat. A sűrűn összefont hínárfal megóvjá az ebihalakat a külső veszélyektől, de a békák elhatározták, hogy ezentúl külön őrseget is szerveznek a picik védelmére.

Fütyös Vilkó éppen azon töprengett, hogy a harácsok valószínűleg az elrabolt ebihalak számára építették a part menti medencéket, amikor halk szipogásra lett figyelmes. A nagy nyüzsgésben senki más nem vette észre, hogy Lile, a kedves hangú, mindig mosolygós, zöldcopfű lengelány egy sáslevélen ülve sírdogál.

– Hát te meg miért sírsz? – csodálkozott Vilkó.

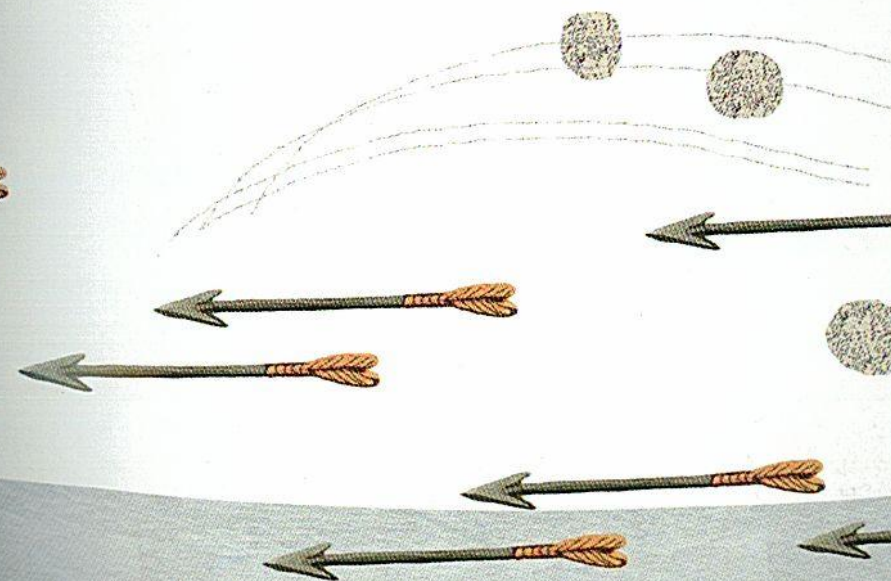
– Elveszett Picur – szipogta Lile. – Ő volt a legkisebb ebihal. Hiába szólítom, nem felel. Nem tért vissza a többiekkel, és én nagyon félek, hogy valami baja esett.

– Biztos vagy benne?

Lile bólintott. A szíve mélyén biztosan érezte, hogy Picur segítségre szorul.

– Akkor gyere! Megkeressük! – mondta Vilkó, és választ sem várva magával húzta Lilét.

A kis, fakéregből készült csónak, amivel Vilkó nemrégiben a harácsokat cserkészte be, a közelben várakozott. Vilkó gondosan elrejtette a lengeörök szeme elől, nehogy eszükbe jusson elköbozni, de most mindenki az ebihal-nevelde újjáépítése körül sürgölődött. Ráadásul Rence Ervinék még mindig a harácsokat

üldözték, így nem kellett attól tartani, hogy lelepleződnek. Vilkó elővette az evezőket, Lilét a csónak orrába ültette, ő maga hátulra kuporodott, majd gyors csapásokkal megindultak a tó közepe felé. Lile a vizet kémlelte, időnként benyúlt a békálcse közé, és ujjával csettintgetett a felszín alatt.

Hamarosan boldogan felkiáltott. Picur, az elveszett ebihal meghallotta a jelzést, és Lile ujjához úszott. A lány óvatosan kiemelte a vízből, de rögtön meg is rémült. Picur oldala megsérült, a feje alatti részen alaposan lehorzsolódott a bőr.

– Most mi lesz? – motyogta Lile, és arcán újabb könnycseppek gördültek le. – Az ebihal-nevelébe nem vihetjük így vissza. A Nádtenger törvénye kimondja, hogy a sérült állatokat külön kell választani, de a többiek nélkül Picur elpusztul!

– Dehogy pusztul – csattant fel Vilkó. – Ha nem eresztjük a többiek közé, helyezzük más-
hol biztonságba. Tudok egy nyugodt helyet, ahol békés a víz, és senki sem zavarja. Majd én gondját viselem, amíg meggyógyul.

Lile csillogó szemmel bólogatott. Picurt egy dióhéjnyi vízbe csúsz-

tatta, Vilko pedig újra nekifeszult az evezoknek, hogy mielobb biztonsagba helyezzek a kimerult ebihalat. A kis csónak átvágott egy náddal sűrűn benőtt szakaszon, aztán befordult egy vízből

kiálló jókora faág árnyékába. A moszatos fatörzs és az algáktól zöld ágak között erős nádszálak nőttek, látszott, hogy a fadarab igencsak régen fúródhatott az iszapba.

A tó békésen csillogott. A lengefiú hínárból kerítést font a szomszédos nádtövek köré, a víz alá merülve minden csomót kétszer ellenőrzött, aztán intett Lilének, hogy szabadon ereszt-heti Picurt. Az ebihal boldogan úszott körbe új otthonában, Lile pedig megígerte, hogy minden nap meglátogatja. Mikor a lány elbúcsúzott, Füttyös Vilko a nádszálra telepedett, és magához intette a kimerult ebihalat. Egy merész elképzelés körvonalazódott a fejében, amit sürgősen meg akart beszélni Picurral.

– Figyelj, Picur, van egy tervem! Ha sikerül véghezvinnünk, mindenkinek tátva fog maradni a szája! Azt találtam ki, hogy egyáltalán nem mész vissza a többiek közé. Én magam foglak felnevelni, persze Lile is segít majd, mert együtt biztosan tudunk gondoskodni rólad. És mire bebarbul a hajunk, belőled is kifejlett béka lesz. Akkor pedig te meg én együtt készülünk fel a következő derbire, és mi leszünk a győzhetetlen páros. Mit szólsz?

Picur jókedvűen csapkodott, ami csakis azt jelenthette, hogy tetszik neki az ötlet. Vilko azonban eltűnődött.

– Egy jó nevet azért ki kellene találnunk neked, mert Picur-ként mégsem lehetsz derbibajnok. Légyölő vagy Üstökös, esetleg Rugóláb? Megvan! Ezentúl Táltosnak foglak hívni!

Az ebihal elégedetten fröccsentett a farkincájával, Vilko pedig ábrándozva gondolt a nyárra, mikor a barna hajú Füttyös Vilko és az izmos lábú Táltos mindenkit legyőz majd a béka-derbin.